

– недопущення організованої злочинності в економіці, а також її «тонізації» через наявність переваг ведення господарської діяльності на легальних засадах та паралельної консолідації можливостей органів, що відносяться до фінансової, податкової, митної й правоохоронної сфер [1; 4].

При цьому необхідно враховувати наступні пріоритети забезпечення національної критичної інфраструктури:

- усебічне вдосконалення правової бази захисту національної критичної інфраструктури;
- формування системи державного управління безпекою критичної інфраструктури;
- посилення охорони об'єктів, що є складовими національної критичної інфраструктури, зокрема транспортного й енергетичного секторів;
- забезпечення кооперації між суб'єктами, що забезпечують захист національної критичної інфраструктури;
- розвиток державно-приватного партнерства у сфері недопущення прецедентів виникнення надзвичайних ситуацій, а також своєчасне реагування на випадки їх появи;
- формування та реалізація механізмів інформаційного обміну між державними органами, приватним сектором і населенням відносно вірогідних загроз національній критичній інфраструктурі та забезпечення захисту інформації, що є чутливою відносно зазначених питань;
- проведення профілактичних заходів стосовно недопущення аварій техногенного походження й своєчасне усунення їх наслідків;
- забезпечення співробітництва стосовно захисту національної критичної інфраструктури на міжнародному рівні.

Список використаної літератури

1. Захаров О. І. Організація та управління економічною безпекою суб'єктів господарської діяльності: навч. посібник / О. І. Захаров, П. Я. Пригунов. – К.: ІМБ Університету економіки та права «КРОК», 2008. – 257 с.
2. Камлик М. І. Економічна безпека підприємницької діяльності. Економіко-правовий аспект : навчальний посібник / М. І. Камлик. – К.: Атіка, 2005. – 432 с.
3. Проблеми управління економічною безпекою суб'єктів господарювання: монографія / О. А. Кириченко, В. С. Сідак та ін. – К.: Університет «Крок». – 2008. – 403 с.
4. Олейников Е. А. Основы экономической безопасности / Е. А. Олейников. – М: ЗАО Бизнес-школа Интел-Синтез – 1997. – 233 с.

Олексій СКОРЛУПН

магістр кафедри публічного адміністрування у сфері цивільного захисту навчально-науково-виробничого центру Національного університету цивільного захисту України

Вікторія ШВЕДУН

д.держ.упр., с. н. с., завідувач кафедри менеджменту навчально-науково-виробничого центру Національного університету цивільного захисту України

ЕКОНОМІКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ АНТИКРИЗОВОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ

Система антикризового регулювання соціально-економічного розвитку базується на певних принципах: постійна готовність до можливого порушення фінансової рівноваги; рання діагностика кризових явищ у фінансовій діяльності суб'єкта господарювання з метою своєчасного використання можливостей їх нейтралізації; диференціація індикаторів кризових явищ за ступенем їх небезпеки для фінансового розвитку; терміновість реагування на окремі кризові явища в фінансовому розвитку організації; адекватність реагування на ступінь реальної загрози її фінансовій рівновазі; повна реалізація внутрішніх можливостей виходу системи з кризового фінансового стану; вибір ефективних форм санації [1 ? 3].

Особливість державної антикризової політики у сфері соціально-економічного розвитку полягає в підвищені складності управлінських процесів. Фінансова криза проявляється в нестачі коштів, зростанні простроченої кредиторської заборгованості, падінні продажів, невдоволенні персоналу та інших несприятливих факторах.

В умовах кризового стану найбільш важливо скоротити одні витрати і збільшити інші, використання яких сприятиме підвищенню прибутковості компанії. Виникає необхідність залучення позикових коштів з зовні, що саме по собі складно, адже фінансова криза підприємства часто означає його фактичне банкрутство.

Зазначимо, що основні методи подолання фінансової кризи включають: скорочення витрат; збільшення надходження грошових коштів в організацію; проведення реструктуризації кредиторської заборгованості; проведення реорганізації або реструктуризації підприємства.

Скорочення витрат є необхідним кроком в тій ситуації, коли організація відчуває фінансову кризу. Необхідно централізувати прийняття всіх рішень, які впливають на рух матеріальних активів

підприємства, скорочувати або заморожувати витрати, пов'язані з розвитком існуючих довгострокових проектів: НДДКР, капітального будівництва та інших вкладень, окупність яких перевищує один рік [2, с. 86 – 108].

Серед способів зниження витрат виділяють:

– контроль видатків, аналіз та оцінка джерел формування витрат, їх систематизацію за ступенем обумовленості щодо обсягів виробництва,

– реалізацію заходів щодо скорочення видатків, аналіз та оцінку забезпеченого ефекту.

Основні напрямки діяльності щодо зниження витрат: скорочення фонду оплати праці; скорочення витрат на сировину і матеріали за рахунок використання більш дешевих компонентів виробництва, впровадження ресурсозберігаючих технологій; скорочення виробничих витрат, витрат на ремонт та обслуговування обладнання, витрат на рекламу, науково-дослідні і дослідно-конструкторські роботи, дослідження ринку, підтримання певної якості послуг [1; 3].

Реструктуризація або реорганізація підприємства представляє собою структурну перебудову організаційно-правової форми, активів або джерел фінансування з метою підвищення ефективності функціонування підприємства.

Слід зазначити, що сьогодні проведення структурних перетворень у промисловості стає важливим напрямом державної антикризової політики України у сфері соціально-економічного розвитку, а підвищення ефективності й конкурентоспроможності вітчизняних підприємств реального сектору економіки на зовнішньому й внутрішньому ринках – основною метою всієї антикризової політики.

Список використаної літератури

1. Ортіна Г. В. Державна політика розвитку реального сектору економіки України: формування та реалізація антикризової стратегії / Г. В. Ортіна. – Харків : НУЦЗУ, 2017. – 400 с.

2. Семенченко А. Теоретико-методологічні засади визначення, класифікації та оцінки системи загроз національній безпеці і рекомендації щодо їх удосконалення / А. Семенченко // Вісник НАДУ при Президентіві України. – 2007. – № 3. – С. 86 – 108.

3. Управління інноваційною діяльністю в економіці України: монографія / за наук. ред. С. А. Єрохіна. – Київ: Національна академія управління, 2008. – 116 с.

Микола СМОКВІН

*здобувач кафедри державознавства
та права ОРІДУ НАДУ*

СУЧАСНІ ПРАВОВІ ПІДХОДИ ДО УПРАВЛІННЯ СТІЙКИМ РОЗВИТКОМ СІЛЬСЬКОЇ ГРОМАДИ

Сучасна законотворча діяльність щодо регулювання правовідносин у процесі сталого розвитку села має носити не тільки політичну або економічну доцільність, вона також повинна враховувати глобальні зміни, що сталися за останні десятиріччя на селі. Тобто, повинна бути все більша взаємопов'язаність суспільних сфер життя, політики та економіки, економічної і соціальної сфери.

В даний час формується чітка тенденція зміні галузевої парадигми розвитку села на галузево-територіальну, що зафіксовано в основних програмних та правових документах діяльності державних органів влади, органах місцевого самоврядування.

У програмному документі Президента України затвердженого Указом від 15 січня 2015 року «Про стратегію сталого розвитку «Україна – 2020» [3] частину уваги відведено комплексу реформ які спрямовані на послідовий та сталий розвиток сільської громади. З метою практичної реалізації положень Стратегії 2020 щодо розвитку сільських територій Кабінетом міністрів України затверджені наступні нормативно – правові акти. Це Постанови Кабінету міністрів України від 06.08.2014 р № 385 «Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2020 року» і від 07.10.2017 р № 821 «Деякі питання реалізації у 2015 – 2017 роках Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року», якою затверджено план заходів з реалізації положень державної стратегії.[1; 2].

Більш конкретний характер стосовно розвитку села визначено в розпорядженнях Кабінету міністрів України від 23.10.2015 № 995 – р «Про схвалення Концепції розвитку сільських територій» та від 19.07.2017 № 489 – р «Про затвердження плану заходів з реалізації Концепції розвитку сільських територій» [4; 5].

В Концепції важливими, базовими питаннями вирішення, яких є ключовими визначено демографія, підвищення професійно-освітнього рівня для можливості отримання та впровадження у повсякденне життя знань пов'язаних з організацією власного бізнесу, самозабезпеченням, збереження національної, історичної спадщини носіями якої є сільське населення, а також збереження навколишнього середовища, як місця безпечного та комфортного проживання на сільських територіях.

У свою чергу, Міністерством аграрної політики та продовольства України затверджено ще й «Стратегію розвитку аграрного сектору «3+5» та план заходів щодо реалізації Стратегії сталого розвитку «Україна –